

ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΚΕΙ
ΝΟΣ
ΚΑΙ
ΕΚΕΙ
ΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εκείνος και εκείνη**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κλαίρη Θεοδώρου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΠΙΝΑΚΑΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: *Ο Κήπος των Επίγειων Απολαύσεων*, Ιερώνυμος Μπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Κλαίρη Θεοδώρου, 2024

© Εικόνες εξωφύλλου: akg-images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2024

ISBN 978-618-01-5430-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

**ΕΚΕΙ
ΝΟΣ
ΚΑΙ
ΕΚΕΙ
ΝΗ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Χάλκινος ταύρος

“Ipse dixit, et facta sunt: ipse mandavit, et creata sunt”.
«Μίλησε, και έγιναν· πρόσταξε, και δημιουργήθηκαν».

Από τον Ψαλμό 32:9, όπως αναγράφεται
στα εξωτερικά πάνελ του τρίπτυχου
Ο Κήπος των Επίγειων Απολαύσεων
του Ιερώνημου Μπος

Εημερώματα Παρασκευής, 15 Νοεμβρίου 2019

1

ΑΚΟΥΓΕ ΚΡΑΥΓΕΣ. ΣΧΕΔΟΝ όλο το βράδυ. Απόκοσμες κραυγές. Γεμάτες αγωνία, πόνο, φρίκη και οδύνη. Έρχονταν μαζί με τον αέρα και χόρευαν με τα κλαδιά της γέρινης και ολόγυμνης πια φλαμουριάς έξω από το παράθυρό της. Είχε προσπαθήσει να σκεπάσει το κεφάλι της με το μαξιλάρι, να βουλώσει κάπως τα αυτιά της, δεν τα είχε όμως καταφέρει. Οι φωνές, τα βογκητά, καθώς και οι κατάρες και τα παρακαλετά που αυτή αναγνώριζε ξεκάθαρα στα βίαια εκείνα μουγκρητά είχαν τρυπώσει πια μέσα στον εγκέφαλό της και είχαν καταλύσει το είναι της. Σε λίγο θα ξημέρωνε κι εκείνη δεν είχε κλείσει μάτι. Δίπλα της κοιμόταν ο άντρας της, ήρεμος και μακάριος, σαν να μην τον αφορούσε όλο αυτό το κακό, ακροβατώντας στην άκρη του στενού τους κρεβατιού, όπως έκανε πάντα από τότε που άρχισε η κοιλιά της να φουσκώνει. «Φοβάμαι μη σε χτυπήσω άθελά μου τη νύχτα...» της έλεγε κάθε φορά που αυτή τον παρακαλούσε να πάει πιο κοντά της, τουρτουρίζοντας από το κρύο στα παγωμένα από την υγρασία σεντόνια. Δεν ήταν αυτός ο λόγος. Το ήξερε. Και όσο μεγάλωνε η κοιλιά της μαζί με το έμβρυο που κυφορούσε, τόσο μεγάλωνε και η απόσταση μεταξύ τους. Δεν ήταν όμως ώρα τώρα για τέτοιες σκέψεις. Προείχαν άλλες. Πιο μαύρες και πιο τρομακτικές.

Σηκώθηκε προσεκτικά και απέφυγε το σανίδι που ήξερε πως έτριζε με την παραμικρή επαφή. Δεν ήθελε να τον

ξυπνήσει. Στις αρχές της σχέσης τους εκείνος έβρισκε χαριτωμένη την έντονη φαντασία της, τώρα πια συνήθιζε να την κοιτάζει απαξιωτικά κάθε φορά που εκείνη του αποκάλυπτε κάτι από αυτά που διαισθανόταν. Και είχε αυξηθεί αυτή η ικανότητά της –έκτη αίσθηση την ονόμαζε η γιαγιά της, από την οποία δήθεν την είχε κληρονομήσει– με την εγκυμοσύνη. Η Ελίζα ένιωθε και έβλεπε πράγματα που άλλοι δεν μπορούσαν να ξεχωρίσουν. Όχι μεταφυσικά, προς Θεού, δεν το είχε χάσει ακόμα, κι ας αναγνώριζε συχνά στο βλέμμα του άντρα της, του Τομά, αυτή ακριβώς την πεποίθηση. Όχι. Η δική της «ευαισθησία» αφορούσε καταστάσεις και συναισθήματα απολύτως υπαρκτά και αληθινά, πράγματα απτά, που ήταν εκεί, μπροστά στα μάτια όλων, και που στην ουσία οι πάντες θα μπορούσαν να «δουν», να αφουγκραστούν ίσως, αν δεν ήταν τόσο απασχολημένοι με τον εαυτό τους και τον προσωπικό τους μικρόκοσμο. Καταστάσεις και πράγματα σαν αυτές τις κραυγές.

Είχαν σταματήσει εδώ και κάποια ώρα κι εκείνη γνώριζε τι σήμαινε αυτό. Το τέλος είχε επέλθει, και κατά μία έννοια αυτό ήταν ευλογία για εκείνον που βασιανιζόταν τόσες ώρες. Στάθηκε δίπλα στη βαριά κουρτίνα και κοίταξε έξω προς τη σκοτεινή βουνοπλαγιά, πίσω από τα κλαδιά που έδειχναν κι αυτά πια να έχουν ηρεμήσει. Ήταν ξυπόλυτη και ένιωσε το τραχύ ξύλο να της γδέρνει τις πατούσες. Είχε κρύο. Και υγρασία. Είχε συνηθίσει όμως με τα χρόνια σ' αυτά. Το αγρόκτημα ήταν παλιό και η παγωνιά έβρισκε πάντα τον τρόπο να ξεγελά τα χοντρά του ντουβάρια και να τρυπώνει στο εσωτερικό του. Το μυαλό της πήγε στην τσίγκινη τσαγιέρα της και στον απόλυτα ανακουφιστικό της ήχο, που σήμαινε πως το ζεστό ρόφημα –σωστό βάλαμο πάντα για εκείνη– ήταν έτοιμο. Ξεροκατάπιε και επιβλήθηκε στην επιθυμία της να φορέσει την παλιά της ρόμπα και να κατέβει στην κουζίνα. Κοίταξε και πάλι έξω και πλέον τώρα έβλεπε καλύτερα. Ήταν ακόμη σκοτεινά,

ο ουρανός όμως είχε αποκτήσει αυτό το υπέροχο μαβί χρώμα που προηγείται πάντα της ανατολής. Χάραζε και σε λίγο οι πρώτες αχτίδες φωτός θα ξεπρόβαλλαν πίσω από το βουνό. Αργούσε να ξημερώσει στο χωριό τους, έτσι όπως περιβαλλόταν από ψηλές βουνοκορφές. Οι ορεινοί όγκοι έδιναν καθημερινά τη μάχη τους με το φως της αυγής και για αρκετή πάντα ώρα κατάφεραν να νικούν.

Χάιδεψε ασυναίσθητα την κοιλιά της κι ένιωσε ένα ρίγος να διατρέχει όλη της τη ραχοκοκαλιά. Γύρισε και κοίταξε με αγωνία, όπως έκανε κάθε φορά, όποτε ένιωθε έτσι, προς την πόρτα του υπνοδωματίου. Την πόρτα που στους εφιάλτες της εξαφανιζόταν μετατρέποντας το δωμάτιο σε χτισμένο κελί. Η πόρτα ήταν εκεί. Μπορούσε να την ανοίξει και να φύγει, αν ήθελε. Ίσως και να ήθελε. Ίσως και να μπορούσε. Παλαιότερα. Τώρα ήταν πια αργά. Ξαναχάιδεψε την κοιλιά της και το ρίγος επανήλθε, πιο έντονο αυτή τη φορά. Ήξερε από πού είχαν έρθει οι φωνές. Πέρα στο βάθος, άλλωστε, μπορούσε να το ξεχωρίσει ένα μικρό φωτάκι. Αναμμένο στο παράθυρο του εξοχικού σαλέ στα οχτακόσια μέτρα. Του μόνου σπιτιού που βρισκόταν εκτός του χωριού. Του μόνου σπιτιού που έστεκε εκεί, απέναντί της.

Κυριακή 17 Νοεμβρίου 2019

2

ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ ΣΕ ΕΝΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ. Έφτανε μια ματιά στα φορεία γύρω του και στους ανθρώπους με τις λευκές ρόμπες και τα στηθοσκοπία κρεμασμένα στον λαιμό για να το καταλάβει, κι ας μην ήξερε ούτε πώς είχε φτάσει εκεί ούτε γιατί. Τον πονούσε ο δεξιός του αγκώνας, όπως και τα γόνατά του, που έβλεπε τώρα πως ήταν ματωμένα, ενώ το κοτλέ παντελό-νι του είχε σκιστεί σε εκείνο το σημείο. Ήταν καθιστός σε ένα υπερυψωμένο νοσοκομειακό κρεβάτι και τα πόδια του κρέμονταν στον αέρα, όπως τότε που ήταν παιδί και καθόταν ανέμελα στη μάντρα του σπιτιού του. Φορούσε μονάχα ένα παπούτσι και η βρόμικη και βρεγμένη κάλτσα στο άλλο πόδι τού τράβηξε προς στιγμινή την προσοχή. Πίεσε τον εαυτό του να συγκεντρωθεί και ένιωσε και πάλι εκείνη την ανυπόφορη αίσθηση που τον κατέκλυζε κάθε φορά που βρισκόταν σε αυτή τη θέση και προσπαθούσε κάτι ανάλογο. Σαν να έπεφτε στο κενό ένιωθε. Σε ένα μαύρο, πηχτό και χωρίς έλεος σκοτάδι. Σκέψεις, αναμνήσεις και ψευδαισθήσεις ξεπρόβαλαν τότε ξαφνικά, σαν να άναβε στιγμιαία ένα φλας, για να ξαναχαθούν αμέσως μετά στον ζόφο του μυαλού του, πριν εκείνος προλάβει να τις αναλύσει, να τις ταξινομήσει, να τις αποκωδικοποιήσει έστω. Ένωσε να ζαλίζεται και κρατήθηκε και με τα δύο χέρια από τα σίδερα του κρεβατιού για να μην πέσει.

Το μυαλό του πήγε και πάλι στα παιδικά του χρόνια και στο αγρόκτημα των γονιών του στο Οτομπρούν, λίγο έξω από το Μόναχο. Αναστέναξε ανακουφισμένος και αφέθηκε λίγο στην ασφάλεια εκείνων των αναμνήσεων, κι ας μην έκρυσαν

στην πραγματικότητα καμία αίσθηση θαλπωρής μέσα τους. Ήταν όμως αναμνήσεις απόλυτα ξεκάθαρες και αποκρυσταλλωμένες, αυτό ήταν το σημαντικό, σαν να είχαν λάβει χώρα μόλις χθες. Τι είχε λάβει όμως όντως χώρα χθες; Τι είχε γίνει σήμερα; Πού βρισκόταν το ένα του παπούτσι; Και γιατί αυτός καθόταν χτυπημένος στο νοσοκομείο; Αυτά δεν μπορούσε να τα θυμηθεί, σε αντίθεση με όλα τ' άλλα. Εκείνα δηλαδή που είχαν συμβεί ως εκείνη τη μέρα κάποια χρόνια πριν. Την 25η Δεκεμβρίου του 2016. Εκείνη τη μέρα η ζωή του είχε κατά μία έννοια τελειώσει. Και μαζί της είχε χαθεί και η ικανότητά του να θυμάται, καθώς το μυαλό του είχε εγκλωβιστεί εκεί, στο τότε, στερώντας του θαρρείς τη δυνατότητα να ζήσει το οτιδήποτε από εκεί κι έπειτα. Δεν είχε το δικαίωμα να είναι ζωντανός. Όχι πια! Και ήταν λες και η ίδια η συνείδησή του να μην τον συγχωρούσε για αυτή του την αποκοτιά.

Από στιγμή σε στιγμή θα ερχόταν ο εφημερεύων γιατρός κοντά του και αυτός όφειλε τότε να δώσει κάποιου τύπου απαντήσεις. Απαντήσεις που έπρεπε να γίνουν πιστευτές πάση θυσία, αν τουλάχιστον ήθελε να τη σκαπουλάρει για άλλη μια φορά και να κρατήσει για τον εαυτό του και μόνο την κατάσταση –την άσχημη, πολύ άσχημη κατάσταση– στην οποία βρισκόταν εδώ και καιρό. Δεν ήξερε πόσο, δε θυμόταν με τίποτα τη σημερινή ημερομηνία, δεν ήταν λίγος πάντως.

Κάτι τον ώθησε να σηκώσει προσεκτικά το μανίκι του πουλόβερ του και για πρώτη φορά εδώ και ώρα η κίνησή του αυτή του επέτρεψε να χαμογελάσει. Δεν ήταν εύκολη η θέση του, κάθε άλλο, αυτός όμως ήταν έξυπνος και είχε βρει τρόπους να τη χειρίζεται. Δεν ήταν τυχαίο άλλωστε πως ήταν ένας από τους πιο γνωστούς επικεφαλής επιθεωρητές στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών στη Βαυαρική Αστυνομία του Μονάχου. Ήταν ο ένας και μοναδικός Ρούπερτ Κίλερ, ο «φονιάς», όπως ήταν το παρατσούκλι του, λόγω του

αρκετά σπάνιου επιθέτου του και της ομολογουμένως διασκεδαστικής αντίθεσής του με την επαγγελματική του ιδιότητα. “It takes a *Killer* to catch one...” ήταν η φράση που είχε καθιερωθεί ως λογοπαίγνιο στο τμήμα, και η αλήθεια είναι πως ήταν άκρως ταιριαστή, αφού όντως ο «φονιάς» δεν άφηνε τίποτα στην τύχη. Ούτε στη δουλειά του, ούτε ποτέ. Στην εσωτερική πλευρά του μπράτσου του λοιπόν, σε σημείο μη εμφανές για τους αδιάκριτους, υπήρχαν χτυπημένες με τατουάζ οι εξής λέξεις: «λαιμός», «κινητό», «αρχείο Κίλερ», “seek, and ye shall find”*.

Έβαλε το χέρι μέσα από το χοντρό πουλόβερ και βρήκε τη μικρή θήκη που κρεμόταν κατάσαρκα πάνω στο στήθος του. Ένα από αυτά τα ταξιδιωτικά πορτοφόλια ήταν στην ουσία που ο κόσμος χρησιμοποιούσε σε ταξίδια σε όχι και τόσο ασφαλή μέρη, μια δικλίδα ασφαλείας, η πιο πολύτιμη όλων, για εκείνον. Έβγαλε από μέσα το κινητό και ενεργοποίησε την οθόνη, στην οποία υπήρχε ένας και μόνο φάκελος. Μια εφαρμογή στην πραγματικότητα που οδηγούσε κατευθείαν στο «αρχείο Κίλερ». Δεν ήταν αυτό το κανονικό του τηλέφωνο. Αυτό που χρησιμοποιούσε για την επικοινωνία του πρέπει να βρισκόταν στην τσέπη του μπουφάν του. Πού να ήταν αλήθεια το μπουφάν του; Άνοιξε τον φάκελο και βρήκε αμέσως την πιο πρόσφατη καταχώριση. «Κυριακή 17 Νοεμβρίου 2019» έγραφε πάνω και αυτή ήταν προφανώς η σημερινή ημερομηνία. Κοίταξε προσεκτικά τις φωτογραφίες και τα βίντεο που είχε βγάλει ο ίδιος από το πρωί καταγράφοντας την πορεία της μέρας του και άκουσε τις φωνητικές καταχωρίσεις σε στιλ άτυπου ημερολογίου που είχε προλάβει να αποθηκεύσει. «13:30 – Βόλτα με τη Λούπε στο ποτάμι» έγραφε η τελευταία και η αντίστοιχη φωτογραφία τον

* «Ζητάτε και θα σας δοθεί»: από το Κατά Ματθαίον, 7:7.

έδειχνε να βγαίνει από το σπίτι του στη συμβολή της Άιντεν-μπαχστράσε με τη Ζίμενσαλεε και να κατευθύνεται μαζί με το τριχρόνο σοκολατί λαμπραντόρ του προς το μονοπάτι που οδηγούσε στον ποταμό Ίζαρ. Το μυαλό του ξαφνικά γέμισε με φως, ακριβώς τη στιγμή που του απηύθυνε ο γιατρός που του είχε πλησιάσει τον λόγο.

«Καλησπέρα. Ονομάζομαι Χανς Σβάιγκ και είμαι ο εφημερεύων γιατρός. Μπορείτε να μου δώσετε τα στοιχεία σας και να μου πείτε τι σας συνέβη;»

«Επιθεωρητής Ρούπερτ Κίλερ. Είχα πάει βόλτα τον σκύλο μου και γλίστρησα κατά λάθος. Πού είναι ο σκύλος μου;»

«Τον έχει η κυρία που σας έφερε στο νοσοκομείο. Έχει αφήσει τα στοιχεία της στη ρεσεψιόν. Είπε όμως ότι ήσασταν μερδεμένος, χαμένος, μήπως χτυπήσατε το κεφάλι σας;» ρώτησε ο γιατρός κοιτάζοντάς τον εξεταστικά, καθώς η κλινική εικόνα του ανθρώπου που είχε μπροστά του δεν ταίριαζε σε καμία περίπτωση με αυτό που του είχε περιγράψει η εκπαιδευόμενη νοσηλεύτρια πριν από λίγο.

«Μόνο τα γόνατά μου έχουν τραυματιστεί και ίσως κάπως και η αξιοπρέπειά μου, καθώς, όπως βλέπετε, έχω χάσει το ένα μου παπούτσι...»

«Θα ήθελα παρ' όλα αυτά να σας κρατήσω για ένα εικοσιτετράωρο, να κάνουμε κάποιες εξετάσεις για τυχόν διάσειση...»

«Δεν τίθεται τέτοιο θέμα. Φέρτε μου, σας παρακαλώ, τα χαρτιά να υπογράψω ότι χρειάζεται για να φύγω. Έχω πολύ πιο σοβαρά πράγματα να κάνω!»

Δεν του έφερε αντίρρηση. Ήταν ξεκάθαρο άλλωστε πως ο άντρας που είχε απέναντί του δε σήκωνε το «όχι» ως απάντηση. Έγνεψε καταφατικά και προχώρησε στη γιαγιά που κειόταν σχεδόν αναίσθητη στο διπλανό φορείο, βλαστημώντας μέσα από τα δόντια του όλες τις αλλοπαρμένες δόκιμες

νοσοκόμες με την παραφουσκωμένη φαντασία και την τάση να προκαλούν δράματα εκεί που δεν υπήρχαν. Γιατί ο άντρας που μόλις είχε εξετάσει –στα λόγια μονάχα στην ουσία– μόνο χαμένος και αποπροσανατολισμένος δε θα μπορούσε να χαρακτηριστεί.

Δευτέρα 18 Νοεμβρίου 2019

3

ΔΕ ΘΥΜΟΤΑΝ Ο ΡΟΥΠΕΡΤ να έχει ξαναβρεθεί στο Ράμσαου, κι ας βρισκόταν αυτό μόλις εκατόν πενήντα χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι του στα νότια του Μονάχου, αν και από μόνο του το γεγονός πως δεν το θυμόταν δε σήμαινε σε καμία περίπτωση πως ήταν όντως έτσι. Δεν είχε ξαναβρεθεί όμως στο Ράμσαου, και γι' αυτό ήταν σίγουρος, καθώς είχε αναπτύξει ένα αλάθητο σύστημα «αντικατάστασης μνήμης», αν θα μπορούσε κανείς να το ονομάσει έτσι. Ένα σύστημα που του επέτρεπε, αν μη τι άλλο, να διατηρεί τη θέση του στην αστυνομία και τη λειτουργικότητά του σε αυτόν τον τομέα, τα μόνα σημαντικά πράγματα που είχαν απομείνει δηλαδή στη ζωή του ανεπηρέαστα. “Rupert’s Brain” είχε ονομάσει σαρκαστικά την εφαρμογή αυτή, την εφαρμογή που του έδινε τη δυνατότητα να καταγράφει σε μορφή ημερολογίου τα πάντα μέσα στη μέρα του, αξιολογώντας τη σημασία τους, κρατώντας σημειώσεις, αποθηκεύοντας σχετικό οπτικό και ακουστικό υλικό και ταξινομώντας το ανάλογα με τη σημαντικότητα, την προτεραιότητα και τον τομέα που αφορούσε. Και κάπως έτσι, ήταν σαν να είχε μεταφέρει

κομμάτι του εαυτού και του εγκεφάλου του στο υπερσύγχρονο και πανέξυπνο κινητό του. Ναι, στα δικά του μάτια το τελευταίο μοντέλο Samsung Note –αγόραζε πάντα το πιο καινούργιο μόλις κυκλοφορούσε στην αγορά– ήταν ό,τι πιο έξυπνο είχε γνωρίσει ποτέ στη ζωή του. Και πέρα απ' αυτό, για εκείνον ήταν ένα εισιτήριο. Ένα εισιτήριο στον κόσμο, στη δική του πραγματικότητα, στη δουλειά του, στις περιορισμένες στο ελάχιστο δυνατόν ανθρώπινες επαφές του, στη ζωή του την ίδια. Διότι ήταν ο μοναδικός τρόπος να διαλύει την πυκνή ομίχλη που τον περιέβαλλε σαν σύννεφο όλο και πιο συχνά, ιδίως όταν ξυπνούσε τα πρωινά, αλλά και σε ιδιαίτερα στρεσογόνες καταστάσεις, όπως χθες που είχε χάσει την ισορροπία του και είχε πέσει στον δρόμο.

Πολλές φορές τού συνέβαιναν τέτοιου τύπου ατυχήματα πλέον, πρώτη φορά όμως είχε τύχει κάτι ανάλογο εκτός σπιτιού και η εμπειρία αυτή ήταν τρομακτική για τον Ρούπερτ. Ο βίαιος εκφυλισμός των νευρώνων του εγκεφάλου του εξαπλωνόταν από τον κόσμο των αναμνήσεων και σε άλλους τομείς, όπως η κινητικότητα του. Τον είχαν προειδοποιήσει πως θα συνέβαινε αυτό. Και ας ήταν παράδοξη η όλη κατάσταση στην ηλικία του. Μονάχα ένα πέντε τοις εκατό του συνολικού αριθμού ασθενών αφορούσε το λεγόμενο «νεανικό Αλτσχάιμερ» και αυτός στα πενήντα του –μόνο νέος δεν ένιωθε πια, και ίσως γι' αυτό να είχε βρει ακόμα πιο ειρωνική την εν λόγω διάγνωση– είχε κερδίσει προφανώς τον πρώτο λαχνό του λαχείου. Δεν το είχε ψάξει παραπάνω. Δεν ήταν άλλωστε κάτι καθημερινό. Ακόμα...

Μαχαίρι είχε κόψει οποιαδήποτε συζήτηση στην ιδιωτική κλινική που είχε επισκεφτεί, όταν πρωτοξεκίνησαν τα συμπτώματα. Στην Ολλανδία είχε καταφύγει –δε θα διακινδύνευε με τίποτα μια τέτοια διάγνωση να καταγραφεί στο ιατρικό μητρώο του– και είχε επιστρέψει στο Μόναχο με την

πεποίθηση πως αυτή δεν ήταν ολόκληρη η αλήθεια. Διότι ναι μεν καταλάβαινε και ο ίδιος πως είχε σιγά σιγά όλα τα συμπτώματα της νόσου, μέσα του όμως ήξερε πως η δική του περίπτωση ήταν μοναδική. Καθώς σε αυτόν δεν υπήρχε ούτε κάποιου είδους κληρονομικότητα ούτε άλλα γονιδιακά ή εξωγενή χαρακτηριστικά που να μπορούσαν να προκαλέσουν Αλτσχάιμερ, πέρα από εκείνη τη μέρα. Κάπου είχε διαβάσει πως «η κόλαση είναι το να ξαναζεις αέναα τις χειρότερες στιγμές σου». Κι έτσι, αυτή ήταν η δική του κόλαση. Η δική του «μέρα της μαρμότας». Ανήμερα Χριστουγέννων τρία χρόνια πριν. Το σημείο μηδέν. Οι ώρες, τα λεπτά, τα δευτερόλεπτα που τον βασάνιζαν ξανά και ξανά, καθημερινά, απαγορεύοντάς του να πάει παρακάτω.

Το τηλέφωνο τον είχε βγάλει ξαφνικά από τις σκέψεις του την ώρα που ετοιμάζε το πρωινό του. Η Λούπε δίπλα του κουνούσε χαρωπά την ουρά της περιμένοντας να ετοιμαστεί και το δικό της πιάτο με ξηρά τροφή και δυο τρεις κουταλιές ζωμό για τη γεύση, σαν όλα αυτά να μην την αφορούσαν, και κατά μία έννοια δεν την αφορούσαν. Είχαν και τα σκυλιά ένα δικό τους ιδιότυπο, αλλά σε αντίθεση με τους ανθρώπους, πολύτιμο Αλτσχάιμερ. Ζούσαν στο τώρα. Γι' αυτά δεν υπήρχε ούτε παρελθόν ούτε μέλλον κι έτσι οι δυσάρεστες χθεσινές αναμνήσεις –ήξερε καλά πόσο πολύ είχε τρομάξει η Λούπε με το ατύχημά του– είχαν διαγραφεί αυτόματα από τη σκέψη της σήμερα που όλα ήταν καλά, ενώ το αύριο, πολύ απλά, δεν την αφορούσε ακόμα. Και μπορεί κι εκείνος να μη θυμόταν πολλά πράγματα από το χτες, η δυσφορία όμως ήταν πάντα εκεί, όπως και η αγωνία για το έπειτα. Το μετά. Αυτό που ερχόταν χωρίς εκείνος να γνωρίζει αν θα ήταν σε θέση να αντεπεξέλθει ή όχι. Αναρωτήθηκε προς στιγμήν αν είχε σηκωθεί νωρίτερα εκείνο το πρωί επειδή περίμενε κάποιο τηλεφώνημα. Μάλλον δεν ίσχυε όμως κάτι τέτοιο, καθώς η

Βιρέντρα, όπως είχε ονομάσει τη φωνή στην εφαρμογή του, αφού είχε τελειώσει τη σύνοψη της χθεσινής ημέρας, δεν τον είχε ενημερώσει για κανένα σημαντικό ραντεβού σήμερα. Είχε διαλέξει επίτηδες γυναικεία φωνή που μιλούσε αγγλικά με ινδική προφορά, γεγονός που τον διασκέδαζε ιδιαίτερα και τον έκανε να χαμογελά πού και πού, έτσι, για να μην απονήσουν ίσως τελειώς οι συγκεκριμένοι μύες του προσώπου του. Ήπιε μια γουλιά από τον καυτό καφέ του και έριξε μια ματιά στη θάλασσα από πολύχρωμα post-it που καταλάμβαναν έναν μεγάλο πίνακα ανακοινώσεων πάνω από το γραφείο του. Χωρίς να εντοπίσει κάτι, απάντησε εντέλει, δευτερόλεπτα πριν γυρίσει η κλήση σε τηλεφωνητή.

«Κίλερ εδώ», είπε με φωνή λίγο πιο δυνατή απ' ό,τι συνήθως. Γιατί ήξερε πως, όποτε ξυπνούσε από μόνος του πιο νωρίς, τότε το ένστικτό του συνήθως τον προειδοποιούσε πως ήταν ώρα για δράση.

Δεν είχε πέσει έξω. Κι έτσι τώρα, το GPS του αυτοκινήτου του –άλλη μια συσκευή της οποίας την αξία είχε εκτιμήσει ο Ρούπερτ λίγο παραπάνω από τον υπόλοιπο κόσμο τα τελευταία χρόνια– τον ενημέρωνε πως μόλις είχε φτάσει στο Ράμσαου.

Στο χωριό που δε θυμόταν.

Στο χωριό όπου δεν είχε ξαναβρεθεί.

Στο χωριό που στο εξής θα θυμόταν για πάντα.

4

«ΓΙΝΕΤΑΙ ΧΑΜΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΩΙ... Λες και μοιράζουμε τζάμπα λεφτά κάνουν. Όλο το χωριό έχει μαζευτεί εδώ πάνω κι έχουμε φτύσει αίμα να τους κρατήσουμε πίσω από τις κορδέλες. Λίγο ακόμα θέλω και θα αρχίσω να μπαγλαρώνω κόσμο,

σοβαρά μιλάω!» γρύλισε ξεφυσώντας παράλληλα με δύναμη ο χοντρός και κάθιδρος ένστολος που προφανώς τον περιέμενε σαν από μηχανής θεό. «Αρχιφύλακας Στιγκλ», συμπλήρωσε τείνοντάς του το χέρι. «Επιθεωρητής Κίλερ», του απάντησε μη δίνοντας σημασία στο έκπληκτο βλέμμα του –πάντα είχε αυτή την απήχηση το όνομά του σε όσους δεν τον γνώριζαν– και σαρώνοντας προσεκτικά τον χώρο γύρω τους. Δεν είχε άδικο ο Στιγκλ. Είχαν κάνει άλλωστε και στον ίδιο εντύπωση οι άδαιοι δρόμοι, σε μια περιοχή που όλοι είχαν στο μυαλό τους ως άκρως τουριστική. Ψυχή ζώσα δεν είχε συναντήσει στο κέντρο του χωριού, και προς στιγμινή κατάσταση αυτή του είχε προκαλέσει έναν παράλογο φόβο. Σαν να είχαν εξαφανιστεί όλοι, ο κόσμος και η ζωή όπως τα γνώριζε να είχαν ξάφνου τελειώσει και σ' εκείνον να είχαν απλώς ξεχάσει να το πουν. Ή ίσως –και αυτή η σκέψη ήταν μακράν πιο τρομακτική– να του το είχαν πει και να το είχε ξεχάσει, όπως τόσα και τόσα άλλα.

Δεν ήταν έτσι. Τίποτα δεν είχε τελειώσει. Και τίποτα δεν είχε ξεχάσει εκείνος αυτή τη φορά. Όλος ο κόσμος ήταν εκεί. Μαζεμένος στο μόνο σημείο που δε θα έπρεπε κανονικά να είναι: στον τόπο του εγκλήματος.

«Πάντα έτσι γίνεται, ιδίως σε μικρές κοινωνίες», του απάντησε λίγο καθυστερημένα. «Είναι παράξενο, παράλληλα όμως πανανθρώπινο χαρακτηριστικό το πώς η περιέργεια αποδεικνύεται πιο ισχυρή από την απώθηση μιας τραγικής και απόλυτα φρικιαστικής πράξης. Όλοι θέλουν να μάθουν, όλοι θέλουν να δουν, κι ας το μετανιώνουν στη συνέχεια τις περισσότερες φορές», συμπλήρωσε, βγάζοντας παράλληλα το δεύτερο κινητό του, αυτό που αποτελούσε τον πιο πολύτιμο βοηθό, από τη θήκη που φορούσε κατάσαρκα και ενεργοποιώντας την εγγραφή. Είδε τον Στιγκλ να τον κοιτά απορημένος, η παγωμένη έκφρασή του όμως δεν άφηνε περιθώρια

συζήτησης. Δεν όφειλε άλλωστε να δώσει λογαριασμό σε κανέναν για τις μεθόδους του, πόσο μάλλον σε έναν χαμηλόβαθμο αστυνομικό ενός βαναρικού χωριού.

«Δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο...» σχεδόν ψέλλισε ο Στιγκλ μόλις έφτασαν στο κατώφλι του σαλέ που, παρά τα κάποια σημάδια παραμέλησης, φαινόταν να έχει βγει από τις σελίδες ταξιδιωτικού περιοδικού. Κοντοστάθηκε μάλιστα, σαν να μην ήθελε να ξαναμπει, σαν να υπήρχε κάποιος τρόπος να προφυλάξει τον εαυτό του από το να ξαναέρθει σε επαφή με το απόλυτο κακό. Δεν υπήρχε.

Εγώ έχω ξαναδεί, ήταν έτοιμος να ξεστομίσει ο Κίλερ, περισσότερο από συνήθεια παρά από έπαρση, καθώς ήταν γεγονός πως στα είκοσι πέντε του χρόνια υπηρεσίας δεν υπήρχε τίποτα που να μην είχε έρθει αντιμέτωπος, να όμως που τώρα έκανε λάθος. Διότι αυτό που αντίκριζαν τα μάτια του όντως δεν το είχε ξαναδεί. Ποτέ. Και παρόλο που ακόμη δεν καταλάβαινε τι ακριβώς ήταν αυτό που έβλεπε, η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά σαν να είχε ήδη αναγνωρίσει αυτό που η λογική του αρνιόταν να «δει».

Το σαλέ ήταν διαρρυθμισμένο στο πλαίσιο μιας fusion λογικής, που συνδύαζε τόσο παραδοσιακά όσο και άκρως μοντέρνα στοιχεία με αρκετά πετυχημένο τρόπο ομολογουμένως. Έτσι, ενώ ήταν κατασκευασμένο με χοντρούς, ακατέργαστους κορμούς δέντρων, και στους τοίχους και στο πάτωμα υπήρχαν προβιές ζώων, στοιχεία μιας ρουστίκ διακόσμησης, είχε μεγάλα παράθυρα, μοντέρνα φωτιστικά και ολόλευκους καναπέδες με τεράστια μαξιλάρια. Καναπέδες που ήταν τοποθετημένοι γύρω από την τεράστια εστία τζακιού, η οποία δέσποξε στη μέση του ευρύχωρου σαλονιού. Κάποτε, όχι πια. Καθώς τώρα, μεγάλο μέρος της σίγουρα εντυπωσιακής καμινάδας –σε σχήμα χωνιού πρέπει να ήταν– ήταν σπασμένο και τα κομμάτια ήταν μαζεμένα προσεκτικά σε μια

γωνία. Στη θέση της, τοποθετημένο πάνω από τη σχάρα με τα ξύλα, βρισκόταν μια σιδερένια κατασκευή που ο Κίλερ αδυνατούσε με μια πρώτη ματιά να καταλάβει τι ακριβώς ήταν και ποιο σκοπό εξυπηρετούσε. Σίγουρα στο μυαλό του έφευγε κάτι ανάμεσα σε πουλί και έντομο, κάποιο μυθικό πλάσμα ίσως. Ανασκάλεψε τη μνήμη του προσπαθώντας απεγνωσμένα να βρει αν είχε ποτέ αντικρίσει ξανά κάτι ανάλογο, ήταν όμως σχεδόν σίγουρος πως δεν είχε.

Η μεταλλική κατασκευή στηριζόταν σε τέσσερα λοξά πόδια, τοποθετημένα περιμετρικά της σχάρας, που ήταν αμέσως ξεκάθαρο πως δεν εξυπηρετούσαν τίποτε άλλο πέρα από το να παρέχουν την απαραίτητη στήριξη. Μια βάση ήταν λοιπόν αυτά, καθώς ήταν φτιαγμένα κι από άλλο υλικό, για να μην αφήνουν κανένα περιθώριο παρανόησης, και όχι κομμάτι του γλυπτού. Ναι, κάποιο είδος χάλκινου γλυπτού ήταν αυτό που έβλεπε και όχι, δεν ήταν έντομο. Πτηνό ήταν. Πώς αλλιώς να εξηγήσει το ράμφος και τους μακρούς, χάλκινους σωλήνες στο πίσω μέρος του σώματος που σίγουρα έμοιαζαν με φτερά; Σωλήνες που τώρα μόλις παρατηρούσε πως κατέληγαν σε ένα όχι και τόσο μεγάλο πλαϊνό παράθυρο, το τζάμι του οποίου ήταν σπασμένο.

Ένωσε ξαφνικά να ανατριχιάζει και συνειδητοποίησε πως είχε υπερβολικό κρύο εκεί μέσα, που δε δικαιολογούνταν ούτε από το σπασμένο τζάμι ούτε από την ανοιχτή πόρτα πίσω τους. Όλα τα παράθυρα ήταν ανοιχτά, κι ας ήταν υπό το μηδέν η θερμοκρασία έξω, πράγμα που δεν του φάνηκε όμως καθόλου περίεργο, καθώς όλος ο χώρος μύριζε σαν ψησταριά. Ψησταριά που κάποιος είχε αφήσει πάνω της το κρέας και το λίπος να καούν. Απρόσκλητη ήρθε τότε στο μυαλό του η μεγάλη μαντεμένα κατασαρόλα της γιαγιάς του. Ένωσε τους σιελογόνους αδένες του να υπερλειουργούν και το στομάχι του γουργούρισε αντανakλαστικά μπροστά

στη δύναμη αυτής της ανάμνησης: η κατσαρόλα στη φωτιά, το κρέας να σιγοψήνεται και να μελώνει μέσα σε αυτή, διατηρώντας όλα τα υγρά και όλη τη νοστιμιά του, και καμιά φορά –σπάνια–, όταν η γιαγιά του ξεχνιόταν λίγο με άλλες δουλειές, να αρπάζει λίγο στον πάτο και η τόσο ευχάριστη εκείνη μυρωδιά αλλά και ανάμνηση να μετατρέπεται ταχύτατα σε κάτι άσχημο, αηδιαστικό και καμένο. Ναι, καμένο. Κατάλαβε ξαφνικά τι ήταν αυτό που έβλεπε μπροστά του... Και το στομάχι του ξαναγουργούρισε. Απαιτώντας να αδειάσει το εσωτερικό του το ταχύτερο δυνατόν.

5

«ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΑ ΚΙΛΕΡ, ΣΑΣ ΖΗΤΑΝΕ... Επιθεωρητά, σας ζητά...»

«Σας άκουσα ήδη την πρώτη φορά!» τον διέκοψε απότομα ο Κίλερ, αποπαίρνοντας τον αστυνόμο Στιγκλ και μετανιώνοντας σχεδόν ταυτόχρονα τη στάση του αυτή. Αδύνατον όμως ήταν εκείνη τη στιγμή να ελέγξει την κακή του διάθεση. Είχε αδειάσει αρκετή ώρα πριν τα σωθικά του έξω στο χιόνι και είχε ντραπεί αφάνταστα εξαιτίας αυτής της αδυναμίας του. Σαν άλλη μια προδοσία του οργανισμού του απέναντι στον ίδιο το είχε εκλάβει, κι ας είχε προλάβει να χωθεί πίσω από ένα αποθηγάκι, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα. Δεν είχε σημασία. Του είχε χαλάσει η διάθεση μια και καλή και παρόλα αυτά του είχε μείνει κολλημένη στο στόμα η πικριόλα, παρόλα τα τσιγάρα με μέντα που είχε ανάψει απανωτά το ένα μετά το άλλο. Ναι, κάπνιζε τσιγάρα με μέντα, κι ας ήξερε πως τον κοροΐδευαν πίσω από την πλάτη του άπαντες στο τμήμα για τη συνήθειά του αυτή. Γυναικεία την έβρισκαν, ήταν σίγουρος, καρφάκι όμως δεν του καιγόταν εκείνου. Δεν είχε να

αποδείξει τίποτα και σε κανέναν. Επί του παρόντος όμως είχε χαλαστεί και μάλιστα άσχημα. Και αυτό δεν είχε να κάνει μόνο με το στομάχι του και την κακή του γεύση. Βρισκόταν ήδη αρκετή ώρα εδώ για να έχει παγώσει όλο του το είναι: δεν ευθυνόταν η χαμηλή θερμοκρασία όμως εντός του σαλέ που είχε φέρει το ψύχος στην ψυχή του. Είχε παγώσει μπροστά σε αυτά που αναγκαστικά αντίκριζε την τελευταία μία ώρα, και όσο κι αν προσπαθούσε να φανεί ανεπηρέαστος και χαλαρός, ήταν βέβαιο πως δεν κορόιδευε κανέναν. Αλλά και οι υπόλοιποι δεν ήταν σε πολύ καλύτερη κατάσταση. Οι άνθρωποι της Σήμανσης φαινόταν πιο λευκοί και από τις λευκές στολές τους, ενώ ούτε καν ο ιατροδικαστής, που είχε φτάσει στο σημείο λίγα λεπτά μετά τον ίδιο, δεν είχε καταφέρει να μην αποστρέψει αυτόματα το βλέμμα τη στιγμή που άνοιξαν από πάνω την κοιλιά του χάλκινου πτηνού. Υπήρχε ένα είδος πτυσσόμενης πόρτας εκεί, που ήταν κλεισμένη σχεδόν αεροστεγώς με ειδικές λαβές, και όλοι γνώριζαν εκ των προτέρων τι ήταν αυτό που θα αντίκριζαν στο εσωτερικό, παρ' όλα αυτά όμως το αποτέλεσμα ήταν το ίδιο. Τρόμος. Φρίκη. Πόνος. Αηδία.

Στον πάτο της ιδιόμορφης αυτής κατσαρόλας είχε κολλήσει η μαύρη μάζα που κάποτε, λίγα εικοσιτετράωρα πριν συγκεκριμένα, υπήρξε άνθρωπος με σάρκα και οστά. Και τώρα υπήρχαν τμήματα της σάρκας –καρβουνιασμένα και δύσοσμα– καθώς και οστά που δεν άφηναν κανένα περιθώριο αμφιβολίας για το γεγονός πως αυτό που έβλεπαν ήταν ανθρώπινο λείψανο. Άντρας ή γυναίκα δεν μπορούσαν ακόμα να ξέρουν. Κρίνοντας από τα σημάδια στα τοιχώματα, το εσωτερικό του πτηνού πρέπει να ήταν γεμάτο ως ένα σημείο με κάτι υγρό. Ο άνθρωπος λοιπόν αυτός είχε βράσει ζωντανός. Είχε ψηθεί. Είχε καεί. Είχε δολοφονηθεί. Με τον πιο επώδυνο και αργό τρόπο που μπορούσε να συλλάβει ο ανθρώπινος νους.

Όλη μαζί η κατασκευή θα μεταφερόταν στο εγκληματολογικό εργαστήριο. Αδύνατον ήταν να διαχωρίσουν το πτώμα από το δοχείο χωρίς να χαθούν πολύτιμα στοιχεία, να ξεκολλήσουν την καμένη σάρκα δηλαδή, ενώ για άλλη μια φορά το μυαλό του Κίλερ είχε ξεγλιστρήσει σε αναμνήσεις, προσπαθώντας ίσως απεγνωσμένα να βρεθεί οπουδήποτε αλλού, αρκεί όχι εκεί, όχι σε αυτό το δωμάτιο. Κι αυτή τη φορά σειρά είχε μια προσωπική του μαγειρική αποτυχία χρόνια πριν. Τότε που υπήρχαν ακόμη δικοί του άνθρωποι για να τους μαγειρεύει, τότε που είχε προτιμήσει να πετάξει την κατσαρόλα μαζί με το καμένο φαγητό προκειμένου να μην αναγκαστεί να την καθαρίσει και όλοι μαζί είχαν γελάσει με την καρδιά τους με την απόφασή του αυτή. Κανένας δε γελούσε τώρα. Και ευτυχώς δεν ήταν δική του δουλειά αυτό το «καθάρισμα» στην προκειμένη. Δική του δουλειά όμως ήταν όλα τ' άλλα. Γιατί κάποιος είχε μπει πραγματικά σε πολύ μεγάλο κόπο για να στήσει αυτό το σκηνικό και να βγάλει αυτόν τον δύστυχο, όποιος κι αν ήταν, από τη μέση. Αναρωτήθηκε προς στιγμήν τι μπορεί να είχε κάνει κάποιος για να αξίζει τέτοια τύχη, γρήγορα όμως έδιωξε αυτή τη σκέψη από το μυαλό του. Γιατί έπειτα από τόσα χρόνια υπηρεσίας, ο Κίλερ γνώριζε πως η απάντηση στο συγκεκριμένο ερώτημα μπορεί να ήταν και απολύτως τίποτα. Τις περισσότερες άλλωστε φορές, όταν είχαν να κάνουν με τέτοιους τελετουργικούς φόνους, τα θύματα ήταν τυχαία και αυτό ήταν κάτι που καθόλου δε βοηθούσε την αστυνομική έρευνα. Στις περιπτώσεις αυτές, ο δολοφόνος ήθελε να προβάλλει το πώς και όχι το ποιος, το εγώ του και όχι τους άλλους.

Σας ζητάνε... άκουσε τη φωνή του Στιγκλ να ηχεί και πάλι, αυτή τη φορά όμως μέσα στο κεφάλι του. Γιατί ο καταϊδρωμένος –πώς αλήθεια ιδρώνει με τέτοιο ψοφόχρονο;– και ένα βήμα πριν από την κατάρρευση αστυνομικός δεν είχε

τολήσει να του απευθύνει και πάλι τον λόγο. Τον κοίταξε με συμπάθεια, συνειδητοποιώντας τώρα πόσο δύσκολη και πρωτόγνωρη πρέπει να ήταν η όλη κατάσταση γι' αυτόν, και αναρωτήθηκε πόση ώρα είχε μείνει έτσι βυθισμένος στις σκέψεις του χωρίς να του δίνει σημασία.

«Με ζητάνε, είπες;» τον ρώτησε προσπαθώντας μάταια να του χαμογελάσει.

«Μάλιστα. Είναι ένας κύριος έξω... Τον έχουν στείλει από το Τμήμα Ανθρωποκτονιών στο Μόναχο, την υπηρεσία σας, να σας βρει...»

«Δεν καταλαβαίνω...» μουρμούρισε ο Κίλερ μέσα από τα δόντια του. «Είναι αστυνομικός;» ρώτησε μπερδεμένος, με το μυαλό του να γεμίζει και πάλι με το τόσο γνώριμο και απόλυτα μη επιθυμητό την προκειμένη στιγμή σκοτάδι. Γιατί όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να φανταστεί ποιον συνάδελφό του μπορεί να του είχαν στείλει και για ποιον λόγο. Ήταν γνωστό άλλωστε σε όλους πως ο «φονιάς» δούλευε πλέον πάντα μόνος.

«Καθηγητής Ιστορίας είμαι», άκουσε μια φωνή πίσω από τον Στιγκλ να παίρνει τον λόγο. «Άλεξ. Άλεξ Σβαμπ. Και για να σας προλάβω, ούτε εγώ γνωρίζω ακριβώς γιατί βρίσκομαι εδώ. Τα μηνύματα όμως που έλαβα σήμερα το πρωί στο κινητό δε μου άφηναν και πολλά περιθώρια...»

6

ΜΕ ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟ, ΚΑΙ ΜΑΛΙΣΤΑ ΑΣΧΗΜΟ, είχε ξυπνήσει ο Άλεξ Σβαμπ εκείνο το πρωί. Το Κέντρο Μεσαιωνικών και Αναγεννησιακών Σπουδών στο οποίο δούλευε τα τελευταία δώδεκα χρόνια υπαγόταν στο Πανεπιστήμιο Λούντβιχ Μαξιμίλιαν του Μονάχου κι έτσι συμμετείχε ενεργά

στις ενημερωτικές εκδηλώσεις του, που σκοπό είχαν τόσο την προσέλκυση νέων φοιτητών όσο και την έμμεση προσέλκυση πιθανών χορηγών για τα ερευνητικά του προγράμματα. Ως «Μέρα ανοιχτής πόρτας» είχε καθιερωθεί το δεύτερο πάντα Σαββατοκύριακο του Νοεμβρίου, μέρα δηλαδή κατά την οποία μπορούσε να επισκεφτεί κάθε ενδιαφερόμενος τις εγκαταστάσεις του πανεπιστημίου και να παρακολουθήσει το πρόγραμμα κάθε τμήματος ή και πολλών εξ αυτών σε συνδυασμό. «Διήμερο της ανοιχτής ταλαιπωρίας» το αποκαλούσαν οι συνάδελφοι μεταξύ τους το Σαββατοκύριακο αυτό και δεν είχαν άδικο, ούτε ως προς τις δύο υπεργεμάτες με ημερίδες, ομιλίες, παρουσιάσεις και δεξιώσεις μέρες ούτε ως προς τη στενά συνυφασμένη με όλο το πρόγραμμα ταλαιπωρία.

Τα σιχαινόταν ο Άλεξ όλα αυτά. Απεχθανόταν το κοστούμι με τη γραβάτα που όφειλε να φοράει εκείνες τις μέρες, το κολλημένο και άκρως απαραίτητο χαμόγελο που έκανε τους μυς του προσώπου του να πονούν, τις ηλίθιες ερωτήσεις που έπρεπε να απαντά, τον τρόπο με τον οποίο ήταν αναγκασμένος να καλοπιάνει όλους αυτούς που ανήκαν στη λίστα. Τη λίστα πιθανών ευεργετών που ο πρόεδρος του κέντρου φρόντιζε να στέλνει στο μείλ τους λίγες μέρες πριν, μαζί με δυο τρία λόγια για τον καθένα. Ουδέποτε ήταν οι δημόσιες σχέσεις το δυνατό χαρτί του Άλεξ –και μάλλον κανενός άλλου που επέλεγε συνειδητά να αφιερώσει τον εαυτό του στη μεσαιωνική ιστορία– έκανε όμως ό,τι καλύτερο μπορούσε εκείνα τα δύο εικοσιτετράωρα. Ήδη το ερευνητικό του πρόγραμμα το είχαν γραμμένο στα μαύρα κατάστιχα –ιδιαίτερα απαιτητικό, αμφιλεγόμενο, χρονοβόρο και δαπανηρό το είχε χαρακτηρίσει ο πρόεδρος στην πιο πρόσφατη συνάντηση της ολομέλειας–, ήξερε λοιπόν πως, αν δεν κατάφερε μόνος του να εξασφαλίσει ικανούς πόρους για τη χρηματοδότησή του, τα πράγματα θα γίνονταν ιδιαίτερα δύσκολα στο άμεσο

μέλλον, ενώ κόποι ετών κινδύνευαν να καταλήξουν στο κα-
λάθι των αχρήστων, μαζί με τη δουλειά των τριών διδακτο-
ρικών φοιτητών που είχε υπό την εποπτεία του. Διότι ποιον
πραγματικά ενδιέφεραν τα μεσαιωνικά γιατροσόφια –μαγι-
κά ξόρκια θύμιζαν τα περισσότερα, είναι η αλήθεια– και η
αναζήτησή τους σε παμπάλαια χειρόγραφα, σε επιγραφές,
ακόμα και σε έργα τέχνης, καθώς και η λεπτομερέστατη στη
συνέχεια ανάλυση και καταγραφή τους;

Δεν τα είχε πάει άσχημα. Είχε μάλλον καταφέρει να πεί-
σει έναν φαρμακοβιομήχανο, γνωστό σε όλη τη Βαυαρία για
το κάστρο και τα ακριβά του αυτοκίνητα, να επενδύσει στο
συγκεκριμένο πρότζεκτ. Με το αζημίωτο φυσικά, αφού εκεί-
νος με τη σειρά του έψαχνε να εξασφαλίσει την προβολή τό-
σο του ίδιου όσο και της εταιρείας του ως «προστάτη» των
επιστημών και της ιστορικής έρευνας που σχετιζόταν κάπως
με τον τομέα του. Και πέρα από αυτό, ήθελε προφανώς να το
παίξει σπουδαίος και στα μάτια του άκρως αντιπαθητικού
νεαρού γιου του, που είχε γίνει στενός κορσές στον Σβαμπ
όλο το βράδυ θέτοντάς του ένα σωρό ερωτήσεις για την τέ-
χνη στην εποχή του Μεσαίωνα, που, ανάθεμά τον, αν ήξερε
για τι πράγμα ακριβώς μιλούσε. Όπως κι αν είχε όμως, το τί-
μημα για τον Σβαμπ ήταν πάντα το ίδιο, όπως κάθε φορά που
πίεζε τον εαυτό του να κάνει κάτι που δεν ήθελε· πονοκέφα-
λος. Και η λέξη αυτή δεν αρκούσε σε καμία περίπτωση για
να περιγράψει αυτό που βίωνε ο Άλεξ Σβαμπ εκείνες τις στιγ-
μές. Ήταν σαν να του έχωνε κάποιος πυρωμένα σίδερα μέσα
στα αυτιά, σαν να έσφιγγε το κρανίο του σε μέγγενη, σαν να
του πίεζε τα μάτια με όλη τη δύναμη των δαχτύλων του. Εί-
χε ξημερώσει πια, όταν κατάφερε επιτέλους να αποκοιμηθεί
με μοναδική παρηγοριά τη σκέψη πως αυτή τη Δευτέρα δε
χρειαζόταν να βρίσκεται στις οκτώ το πρωί στο γραφείο του.
Την επομένη του εξοντωτικού αυτού Σαββατοκύριακου το

κέντρο παρέμενε κλειστό και αυτό ήταν πραγματικά το απειροελάχιστο που μπορούσε να κάνει το πανεπιστήμιο για να τους ανταμείψει.

Δεν κατάλαβε αρχικά ότι χτυπούσε το κινητό του. Ήταν μόνος του στο σπίτι –η Ρίκα, η γυναίκα του, είχε αποφασίσει να εκμεταλλευτεί αυτό το Σαββατοκύριακο, που δε θα ήταν ούτως ή άλλως παρέα, για δικές της επαγγελματικές υποχρεώσεις εκτός πόλης– και η σκέψη αυτή τον έκανε, θέλοντας και μη, να ανοίξει τα μάτια. Ίσως η Ρίκα να τον έψαχνε, δεν είχαν προλάβει άλλωστε καθόλου να μιλήσουν χθες, σκέφτηκε και σήκωσε το κινητό του από το πάτωμα, όπου μάλλον το είχε ρίξει χθες το βράδυ. Δεν ήταν κλήση, μήνυμα ήταν, όπως κι αν είχε όμως, ο δυνατός, μακρόσυρτος ήχος τον έβγαλε εντέλει από την κατάσταση μεταξύ ύπνου και ξύπνου στην οποία είχε εδώ και λίγη ώρα περιέλθει.

Πήρε τη συσκευή στα χέρια του και βλαστήμησε δυνατά όταν είδε ότι το μήνυμα δεν ήταν από τη Ρίκα αλλά από άγνωστο παραλήπτη. Σίγουρα, αν δεν ήταν τόσο ζαλισμένος και μισοκοιμισμένος ακόμα, θα το είχε σβήσει χωρίς δεύτερη σκέψη και σε καμία περίπτωση δε θα είχε πατήσει το play. Γιατί ποιος σάφρων άνθρωπος βάζει να παίξουν βίντεο που έρχονται στη συσκευή του από αριθμό με απόκρυψη;

Δεν κατάλαβε αρχικά τι ήταν αυτό που έβλεπε. Η κάμερα κινούνταν νευρικά και ο χώρος δεν ήταν καλά φωτισμένος, γεγονός που προφανώς δυσχέραινε την εστίαση. Δέκα δευτερόλεπτα κράτησε όλο κι όλο και μέσα σε αυτό ξεχώρισε φλόγες, κάποιο κοκκινωπό, μεταλλικό σκεύος και κάποιον δεμένο και φιμωμένο στο εσωτερικό του. Άντρας ήταν; Σίγουρα πάντως ήταν γυμνός. Ένα καπάκι έκλεινε και στη συνέχεια σφάλιζε και το βίντεο τελείωνε με μια βασανιστική κραυγή που ακουγόταν να έρχεται θαρρείς από τα έγκατα σπηλαίου. Δυο τρεις φορές έβαλε να παίξει το βίντεο με κίνδυνο

να επιστρέψει ο πονοκέφαλος πολύ πιο δυνατός αυτή τη φορά, η αλήθεια ήταν όμως πως, ακόμα κι αν το επιχειρούσε, δε θα του ερχόταν ύπνος πια. Τι ακριβώς ήταν αυτό που έβλεπε; Και ποιος του το είχε στείλει; Ίσως να ήταν κάποιιο λάθος. Ή μια κακόγουστη φάρσα από κάποιον φοιτητή του. Κόντεψε να του πέσει το κινητό από τα χέρια, όταν αυτό δονήθηκε σε συνδυασμό με τον χαρακτηριστικό ήχο που ειδοποιούσε για καινούργιο εισερχόμενο. Πάτησε το play και πάλι χωρίς να το πολυσκεφτεί. Είχε πλέον ανάγκη να δει πού θα κατέληγε όλο αυτό. Ένα slide show ξεκίνησε αυτή τη φορά να παίζει. Εικόνες παράξενες κι ακατανόητες άρχισαν να εναλλάσσονται με αστραπιαία ταχύτητα μπροστά στα έκπληκτα μάτια του: ξεκοιλιασμένα βατράχια, παγόνια, μυθικά ζώα με σώμα ταύρου και φτερά, ψάρια, σφυριά και βέλη, αίματα και κομμάτια άμορφης σάρκας σε συνδυασμό με σπασμένα γύψινα κεφάλια αγγέλων, ολόχρσοι σκελετοί, κάτι ασημένιο σαν πλέγμα με χρυσά σπαθιά να εξέχουν γύρω γύρω, που στο μυαλό του έφερε τον θρόνο από δημοφιλή σειρά φαντασίας, τρομπέτες, χάλκινοι και μεταλλικοί σωλήνες, χρυσά ψαλίδια και σκεπάρονια.

Και πριν προλάβει να το ξαναδεί, άλλο ένα μήνυμα έσκασε στην οθόνη του. Μήνυμα κειμένου αυτή τη φορά.

«Κύριε Σβαμπ, θα κάνετε μεγάλη χάρη τόσο σε μένα όσο και στον εαυτό σας αν παραδίδατε αυτά τα μηνύματα στην Αστυνομία του Μονάχου, στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών. Τα νήματα είναι πλέον στα δικά σας χέρια. *Duo quum faciunt idem, non est idem**».

* Όταν δύο άνθρωποι κάνουν το ίδιο, δεν είναι το ίδιο.

7

ΕΙΧΕ ΒΛΑΣΤΗΜΗΣΕΙ ΠΟΛΛΕΣ φορές από το πρωί εκείνης της απόλυτα σουρεαλιστικής μέρας, ενώ ο πονοκέφαλος δεν έλεγε να τον αφήσει σε γλωρό κλαρί. Το αντίθετο μάλιστα. Με τον εαυτό του τα έβαζε ο Σβαμπ. Με τον εαυτό του που δεν είχε διαγράψει κατευθείαν εκείνα τα μηνύματα χωρίς να τα ανοίξει. Που έστω δεν τα είχε αγνοήσει στη συνέχεια. Που είχε ακολουθήσει τις οδηγίες να πάει με αυτά στην αστυνομία –γιατί αλήθεια;– και που είχε υποχωρήσει τόσο εύκολα στην παράκληση των αστυνομικών –μάλλον απαίτηση– να μεταβεί άμεσα στο Ράμσαου, καθώς οι πρώτες εικόνες που είχαν φτάσει από εκεί στα κεντρικά πριν από λίγο ήταν σίγουρα άμεσα συνδεδεμένες με το πρώτο βίντεο. Κι έτσι αυτός βρισκόταν τώρα στο παγωμένο βαναρικό χωριό –εδώ και λίγη ώρα το χιόνι έπεφτε και πάλι πυκνό καλύπτοντας τα πάντα–, απέναντι σε έναν άντρα που φαινόταν ακόμα πιο προβληματισμένος από τον ίδιο με την παρουσία του εκεί.

«Γιατί εσάς;» τον ρώτησε για τρίτη φορά ο επιθεωρητής Κίλερ κοιτάζοντάς τον καχύποπτα, έχοντας σχεδόν αρπάξει το κινητό του και δει ξανά και ξανά κάμποσες φορές τα εν λόγω βίντεο. Και αν ο Σβαμπ δε γνώριζε ότι μπροστά του είχε τον επικεφαλής της έρευνας, έναν Όμπερκομισάρ* –καθόλου εύκολο δεν ήταν να αποκτήσει κάποιος αυτή τη θέση– του πιο ζόρικού τμήματος της Βαναρικής Αστυνομίας, τότε σίγουρα θα είχε αρχίσει να αμφιβάλλει για το μυαλό του, καθώς του είχε ήδη απαντήσει, δύο φορές μάλιστα, στη συγκεκριμένη ερώτηση.

«Δεν έχω ιδέα. Ειλικρινά δεν ξέρω. Δεν πάει πουθενά το μυαλό μου. Ίσως να είναι τυχαίο...»

* Επικεφαλής αστυνομικός επιθεωρητής.

ΓΡΑΨΕ ΤΩΡΑ.

ΔΙΑΒΑΣΕ ΤΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ.

ΦΥΛΑΞΕ ΤΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

ΕΚΕΙΝΟΣ

«Σε 10 χρόνια θα θρίσκομαι μακριά από δω!»

«Σε 10 χρόνια θα νιώθω ελεύθερος!»

«Σε 10 χρόνια θα είμαι ολόκληρος!»

«Σε 10 χρόνια θα έχω καταφέρει να σας εξαφανίσω! Όλους σας!»

ΕΚΕΙΝΗ

«Σε 10 ~~χρόνια~~ ώρες θα θρίσκομαι εκεί που πρέπει!»

«Σε 10 ~~χρόνια~~ ώρες δε θα νιώθω πια!»

«Σε 10 ~~χρόνια~~ ώρες θα είμαι νεκρή!»

«Σε 10 ~~χρόνια~~ ώρες θα έχω καταφέρει

να κλείσει επιτέλους αυτός ο κύκλος αίματος!

Σε 10 ώρες... θα είμαι το τελευταίο σου δόμα!»

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

psychogios.gr

ISBN: 978-615-01-5430-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29904